

THĂM VIỀNG JUNEAU và GLACIER BAY (ALASKA)

Ngọc Hạnh

Vào buổi sáng đầu tháng 3 đẹp trời, chị dâu tôi ở California, nơi khí hậu ôn hòa ấm áp, gọi điện sang Virginia, hỏi tôi có muốn đi Alaska vào tháng 5 sắp tới bằng du thuyền với các bạn và anh chị không. Đã có 18 người California mua vé rồi, có chúng tôi đi càng vui. Tôi chỉ thấy băng sơn, hải cẩu, cá voi... qua phim ảnh nên muốn đi cho biết. Tôi rủ cô em và người bạn cùng đi. Lúc đầu cô bạn hơi ngần ngại vì cô chưa đi du thuyền bao giờ, cô bảo "Em là chân đi, ngồi một chỗ trên tàu, em chịu thua" nhưng sau cùng cô cũng đồng ý đi Alaska, chắc một phần nhờ tôi quảng cáo không công cho hãng tàu. Phải mua vé ngay kẻo hết chỗ vì tháng 5 ấm áp, lý tưởng cho cuộc viếng thăm Alaska.

Chúng tôi chọn bến cảng Seattle, tiểu bang Washington, và hẹn cả nhóm gặp nhau ở đó. Trước ngày khởi hành độ 10 hôm, chúng tôi được người bán vé (agent) gửi đầy đủ giấy tờ cần thiết qua bưu điện như giấy máy bay khứ hồi, vé di chuyển từ phi trường về bến tàu, vé du thuyền và một số tài liệu về thắng cảnh, các nơi có thể du ngoạn để du khách chọn lựa trước.

Đến ngày đi, chúng tôi từ Virginia bay đến phi trường Seattle vào 12g30 chiều, có nhân viên du thuyền chờ sẵn đưa về bến cảng làm thủ tục lên tàu. Cô bạn mới đi lần đầu hơi nản lòng thấy thiên hạ sắp hàng quanh co rỗng rảnh, cái đuôi dài ngoằn. Cô nghĩ chắc phải chờ

đợi lâu lắm mới đến lượt mình, nhưng nhờ nhiều nhân viên thạo việc, khoảng 1 tiếng sau chúng tôi có mặt trên tàu.

Chúng tôi lên lầu 11 ăn trưa ở phòng ăn tự chọn (buffet) sau khi cho hành lý vào phòng. Tàu sẽ rời bến vào 16 giờ. Chiếc Norwegian Sky khá lớn, chở 2,300 du khách và 750 thủy thủ đoàn. Tàu dài 258,6 m, rộng 36m, cao 59,2 mét. Khoảng 15 giờ, du khách đứng ló nhỏ trên boong tàu nơi lầu 11, và 12, chờ xem tàu rời bến. Đúng 16 giờ 72 phút tàu rời bến êm ru, nhẹ nhàng. Nếu không có tiếng còi tàu, bạn sẽ không biết tàu đã nhỏ neo rời bến cảng Seattle đi về hướng Alaska.

ALASKA là tiểu bang thứ 49 của Hoa Kỳ, rộng 591,004 dặm vuông với dân số 663,661 (năm 2005). Lúc lạnh nhất là -80o F (1971). Tàu đi 2 đêm 1 ngày đến Juneau, thủ đô tiểu bang Alaska. Khi tàu lên đèn trên biển cả, phòng đánh bạc (casino) và nơi bán hàng vật kỷ niệm (gift shop) mở cửa. Ai muốn tiêu tiền vào gift shop, ai muốn tìm vận may rủ đến phòng danh bạc. Ngoài ra có nơi đọc sách, dạy nấu ăn, chơi domino, chơi bingo hay uống trà, hoặc trò chuyện với nhau. Chị em chúng tôi ở tiểu bang khác, ít cơ hội gặp gỡ nên khi tàu chạy là lúc chị em được thoải mái tâm tình đủ mọi thứ chuyện.

JUNEAU: Thủ đô của tiểu bang Alaska, cách Seattle 600 dặm về hướng Bắc, có 30,711 dân (2003). Về kinh tế Juneau có cá voi, cua kền, cá salmon, hải cẩu, du lịch, vân...vân...

Juneau là thành phố xinh đẹp nhất Alaska. Vào mùa hè hàng ngày có cả trăm du thuyền chờ khách thăm viếng Juneau. Thành phố này không có đường bộ. Muốn di chuyển phải dùng tàu thủy hay phi cơ. Juneau có thời kỳ phồn thịnh do những người tìm vàng (1880) đổ xô từ phương khác đến. Nay mỏ vàng không còn nữa nhưng kỹ nghệ đánh cá vẫn còn. Juneau ít dân cư nhưng nhiều thú rừng, hải cẩu, cá salmon. Núi và đồng cỏ mênh mông. Ngoài ra băng ở Juneau thật dày, trực thăng có thể đậu được. Có nhiều nơi cho du khách thăm viếng ở Juneau: đi ăn cá salmon nướng, đi trực thăng xem băng sơn, leo núi, cưỡi ngựa, đi xe chó kéo, đi thuyền nổi bằng cao su, đi tàu nhỏ dọc bờ biển xem chim biển và thú rừng, đi xe điện treo Tramway lên núi Robert cao 1800 bộ) để xem đồng cỏ và thiên nhiên phía dưới,....

Tour nào cũng cần sức khỏe tốt. Mỗi tour dài từ 2- 4 giờ. Chúng tôi chọn City Tour, xem thành phố bằng xe Trolley Bus màu vàng, \$12.50 một vé, Cũng có hãng xe bus khác màu đỏ và xe ngựa. Xe chạy chậm chậm dọc theo đường hai chiều trải nhựa để du khách nhìn ngắm. Phố xá sạch sẽ nhưng nhỏ. Tiệm bán nữ trang

khách vào ra thưa thớt. Tiệm bán quần áo, quà lưu niệm, tiệm tạp hóa, máy ảnh, tiệm ăn, quán cà phê tương đối nhiều khách hơn. Nhiều nhà cất trên triền núi, mái đỏ xinh xắn. Sân cũng có trồng vài bụi hoa lá xanh tươi. Tiệm tạp hóa và tiệm bán quà lưu niệm đông khách nhất, bán khăn quàng, áo khoác, có in hình hay phong cảnh Alaska, các ly tách có hình hải cẩu, các búp bê. Nhà bưu điện nằm trên đường chính và viện bảo tàng ở trạm cuối. Xe thả khách xuống và đón khách lên mỗi trạm như xe bus của Mỹ, không phải trả tiền thêm. Có vé xe vàng là có thể đi xe vàng nào cũng được. Chúng tôi xuống trạm cuối định vào xem viện bảo tàng nhưng có người từ viện trở ra cho biết trong ấy chẳng có gì đáng xem. Chúng tôi trở lên xe về các tiệm buôn trên phố mua ít quà vật cho gia đình và bạn bè như cây viết có hình hải cẩu,

khăn quàng có chữ Alaska.

Tối hôm đó chúng tôi xem trình diễn văn nghệ có tên “Magic of Jade”. Diễn viên là người Trung Hoa rất đẹp. Màn kéo lên cô Ngọc Bích mặc áo dài Trung quốc, người nhỏ nhắn, thanh tú, eo thon, chân dài, da trắng như mỡ động, chào khán giả bằng tiếng Trung Hoa, cười tươi như hoa buổi sáng. Khán giả vỗ tay tung bồng. Sau đó cô nói tiếng Anh trôi chảy, lưu loát, duyên dáng như người Anh. Cô cho biết sinh trưởng ở San Francisco, cha mẹ là người Hoa. Cô thay đổi y phục nhanh như chớp, ngay trên sân khấu. Những màn ảo thuật của cô thật tài tình, ngoạn mục. Khán giả nhiệt liệt hoan nghinh, vỗ tay vang dội.

GLACIER BAY (Vịnh Băng)

Tàu rời bến từ 18 giờ để đến địa phương khác xem băng sơn. Sáng hôm sau trời thật đẹp, nắng sáng nhẹ chiếu khắp nơi trên mặt biển, hải điều bay lượn lòng vòng trên trời xanh. Du thuyền đã đến vùng Glacier Bay. Nơi này cách Juneau 90 dặm về hướng Bắc. Trên mặt nước chúng tôi thấy băng trôi lênh bênh, cái nhỏ như tấm phản to, cái lớn như cái nhà nhỏ... Trên bờ núi non trùng điệp, cái nọ liên tiếp cái kia, băng tuyết một màu trắng xóa. Du khách khoác thêm áo ấm, đứng đầy trên boong tàu, trầm trồ trước cảnh đẹp thiên nhiên, chụp ảnh lia chia.

Lúc đầu chúng tôi chỉ thấy băng từ xa nhưng tàu càng lúc càng tiến lại gần. Trên mặt biển băng trôi mỗi lúc một nhiều hơn. Băng đóng dày đặc dưới nước gần bờ và trên núi. Trực thăng có thể đậu trên ấy. Nhìn chung quanh toàn một màu tuyết trắng tinh. Đến gần mới thấy có nhiều màu khác nhau. Có vùng trắng, có nơi màu xanh lá cây hay da trời, có lẽ do ánh sáng mặt trời phản chiếu, đẹp tuyệt vời. Những tảng băng trôi gần bờ to hơn các tảng băng trôi ngoài khơi rất nhiều. Du thuyền chạy tới lui mấy lượt cho du khách chụp ảnh, quay phim.

Glacier Bay có thời kỳ được gọi là Thunder Bay (Vịnh Sấm) vì băng sơn rơi ầm ầm xuống biển, tiếng vang rền như sấm bay xa. Khi đến mùa nắng ấm tuyết từ núi cao tan và rơi xuống biển, và tôi nhớ đến câu nói trong truyện xưa “thế giặc mạnh như tuyết tan, núi lở” bây giờ mới thấy tận mắt. Băng có tảng to như cái nhà hay chiếc tàu lớn, rất nguy hiểm cho tàu bè, sinh vật hoạt động chung quanh... Không ai biết lúc nào băng lở, tốt hơn tàu thuyền không nên đến gần băng sơn. Nếu tàu đi về hướng Bắc, còn có các băng sơn khác như Hubbard Glacier, Guyot Glacier, Berg Glacier nhưng du thuyền chỉ đi đến Glacier Bay là trở lại để đi Ketchikan.

Các sinh vật ở Glacier Bay có hải cẩu, cá voi, chim ưng, chim ó, gấu đen, gấu trắng, dê núi, v...v... Cá voi loại humpback thường sống ở Hawaii, chỉ trở về Glacier vào mùa hè để kiếm ăn. Cuộc hành trình cá voi từ Hawaii về Glacier Bay mất 36 ngày (theo Bách Khoa Toàn Thư). Tàu thuyền tốt hơn hết là tránh cá voi ít nhất là 300 mét.

Theo Bách Khoa Toàn Thư băng ở Glacier Bay có 4 thời kỳ. Lớp băng trẻ nhất từ 75 đến 200 tuổi, lớp băng cũ nhất 4000 tuổi, dày cả ngàn mét. Năm 1794, Captain George Vancouver tìm thấy khối băng khổng lồ rộng 20 dặm (miles) trải dài 100 dặm là Glacier Bay ngày nay. Cả trăm năm sau băng sơn tan bớt còn lại khoảng 60 miles. Năm 1925, Glacier Bay trở thành Glacier Bay National Park. Không có đường bộ đến Glacier Bay. Người ta dùng phi cơ hay tàu thủy để thăm viếng nơi chốn xinh đẹp nhưng lạnh lẽo và vắng vẻ này. Thường hàng ngàn du khách thăm thú Glacier Bay từ du thuyền hay phi cơ trực thăng. Chúng tôi từ các tiểu bang hay quốc gia khác đến Alaska chỉ mong thấy băng

sơn. Nhìn từ du thuyền tuy không đầy đủ bằng dùng trực thăng bay trên cao hay đậu hẳn trên mặt băng nhưng cũng thỏa mãn tính hiếu kỳ của phần đông du khách.

Tối hôm ấy du thuyền cho chúng tôi ăn cơm với thực đơn đặc biệt tên "President's Dinner". Mỗi món ăn mang tên một vị Tổng Thống hay Đệ Nhất Phu Nhân, trình bày đẹp và ngon hơn các bữa ăn trước. Trong khi chúng tôi xem trình diễn văn nghệ, tàu rẽ nước hướng về Ketchikan, một thành phố nhỏ của tiểu bang Alaska. Nhìn qua cửa kính chỉ thấy biển cả mênh mông và tiếng sóng vỗ lách tách vào mạn du thuyền ...

Ngọc Hạnh